

Met dank aan allochtonen

Erik de Waard

Vogels kijken en fotograferen doe ik meestal in de natuur. Dat maakt deze hobby tot een rustgevende en aangename bezigheid. Soms echter kom ik midden in een grote stad terecht. Met een zekere regelmaat moet ik in Utrecht zijn en dan ga ik altijd naar die ene plek waar honderden meeuwen verblijven. In de wijk Kanaleneiland, langs het Amsterdam-Rijnkanaal, waar tussen twee bruggen over het kanaal een lange groenstrook zich ontvouwt. Daar tref ik bijzondere meeuwen, zoals Pontische meeuw, Zwartkopmeeuw en Geelpootmeeuw. Daar ligt ook de politiek op straat. Rondlopend met mijn telescoop en fotocamera kom ik altijd in contact met buurtbewoners die willen weten wat ik aan het doen ben. En terwijl ik beslist niet uit ben op een maatschappelijk debat - integendeel zelfs -, heeft mijn aanwezigheid op die plek bijna altijd een politiek staartje. Drie situaties uit het leven gegrepen om dit te verduidelijken.

Ik parkeer mijn auto langs de groenstrook en wil uitstappen. Achter mij staat een auto waarin de bestuurder duidelijk maakt dat hij perse op mijn plek wil staan. Wanneer ik hem aanspreek zegt hij op enigszins gedempte toon: 'vanwege de buitenlanders.' Wat blijkt? Hij wil vanuit zijn woning zijn auto continue in de gaten kunnen houden. 'Er wordt flink ingebroken in deze wijk.'

Zwartkopmeeuw (Erik de Waard)

Een volgende keer word ik belaagd door jonge kinderen die mijn telescoop erg interessant vinden. 'Hoever kunt u daarmee kijken, meneer? Kunt u die boot daar in de verte goed zien?' Ik laat ze één voor één door de telescoop kijken. Ze zijn zichtbaar onder de indruk. 'Wilt u een foto van ons maken?' Oei, er gaat een alarmbel in mij rinkelen. Daar moet ik maar niet aan beginnen. Resoluut vertel ik dat ik alleen vogels fotografeer en geen mensen. En dus ook geen kinderen. Stel je voor dat mensen vanuit hun raam zien hoe ik hun kinderen fotografeer. Waartoe een op zich onschuldige bezigheid als vogels kijken en fotograferen niet allemaal aanleiding kan geven.

De laatste keer werd ik aangesproken door een oudere Nederlandse dame die haar hondje uitliet. 'Waarnaar bent u toch aan het kijken', vroeg ze? Ik vertelde over de bijzondere meeuwen. 'Het zijn poepers', antwoordde ze fel. 'Door die regen is het allemaal weggespoeld, maar u moest eens weten hoe het hier normaal uitziet. Komt allemaal door die buitenlanders.' Niet weer die buitenlanders, denk ik in mijzelf. Dat verhaal ken ik nu

zo langzamerhand wel. Maar dan komt de verrassende ontknoping. Ze legt uit: 'deze buitenlanders mogen het brood niet weggooien in de vuilnisbak, want dat wordt in hun ogen uiteindelijk gevoerd aan de varkens. Varkens zijn onrein. Dus mag het brood niet bij de varkens terechtkomen. En na Ramadan is het helemaal erg. Dan hebben ze heel veel brood in huis. Vanwege mogelijke gasten. En blijft er meestal veel over. En dat gooien ze met zakken tegelijk op het gras. Voor de meeuwen.' En dat had ik gemerkt. Ik zag regelmatig allochtone mensen met tassen vol brood richting het kanaal lopen die ze omkeerden op het gras. Honderden meeuwen komen er krijgend op af. Ook mijn Zwartkopmeeuw die ik zo graag wil fotograferen. Ik druk op de knop van mijn camera en hij is ver-
eeuwigd. Met dank aan deze allochtonen.

